

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2009. év április hó 17. napján megtartott nyilvános ülés alapján 2009. év április hó 24. napján meghozta és kihirdette a következő

ÍTÉLETET:

A **csalás büntette** miatt **I. r. vádlott és társai** ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 9.B.515/2005/99. számú ítéletét az I. r., a II. r., a III. r. vádlott vonatkozásában részben megváltoztatja.

I. r. vádlottnak

a csalás büntetteként értékelt cselekményét egységesen társtettesként elkövetettnek;

a Btk. 274. § (1) bekezdés b.) pontja szerinti közokirat-hamisítás büntetteként értékelt cselekményeit 9 rendbelinek **minősíti**;

a magánokirat-hamisítás vétségeként értékelt cselekményei közül 10 rendbelit minősít folytatólagosan elkövetettnek.

II. r. vádlott cselekményét egységesen társtettesként elkövetettnek **minősíti**.

III. r. vádlott magánokirat-hamisítás vétségeként értékelt cselekményeit 8 rendbelinek **minősíti**, melyből 6 rendbeli a folytatólagosan elkövetett.

Az I. r. vádlott 133.809.262.- (egyszázharminchárommillió-nyolcszázkilencezer-kettőszázhatvankettő) **forintot** köteles a magánfél 1-nek megfizetni.

Ebből **a II. r. vádlottat egyetemlegesen 6.336.129.-** (hatmillió-háromszázharminchatezer-egyszázhuszonkilenc) **forint** terheli; **míg a II. r. vádlott külön köteles e magánfélnek 6.526.738.-** (hatmillió-ötszázhuszonhatezer-hétszázharmincnyolc) **forintot** megfizetni.

A II. r. vádlottat egyetemlegesen terhelő illeték összege **771.774.-** (hétszázhetvenegyezer-hétszázhetvennégy) **forint**.

A Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatalánál Bl.596/2005/1. bevételi számon kezelt és az I. r. vádlottnak kiadni rendelt 27.765.000,- forintból 900.000,- (kilencszázezer) forintot érdekelt 1-nek **rendeli kiadni**, utóbbi összegre a polgári jogi igény biztosítását célzó visszatartó rendelkezés nem vonatkozik.
Így az I. r. vádlottnak kiadandó és visszatartott összeg 26.865.000,- (huszonhatmillió-nyolcszázhatvanötezer) forint.

A Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatalánál Bj.452/2005/17. tételszámon kezelt személyi igazolványt **elkobozza**.

A Bj.48-51. szám alatt kezelt iratok lefoglalását fenntartja, és azokat is az **iratok közt rendeli kezelni**.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből **a II. r. vádlott** külön köteles az államnak **185.426,-** (egyszáznyolcanötezer-négyszázhuszonhat) **forintot** megfizetni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r., a II. r., és a III. r. vádlott vonatkozásában, valamint érdekelt 2. tekintetében **helybenhagyja**.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Bíróság a 2008. július 4. napján kihirdetett 9.B.515/2005/99. számú ítéletében

az I. r. vádlottat

1 rendbeli, a Btk. 318.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) és c) pontjára figyelemmel a (7) bekezdés b) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett csalás büntette, részben mint társtettes;

7 rendbeli, a Btk. 275.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző közokirat-hamisítás büntette;

11 rendbeli, a Btk. 274.§ (1) bekezdés b) pontjába ütköző közokirat-hamisítás büntette;

1 rendbeli, a Btk. 274.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző közokirat-hamisítás büntette, mint felbújtó; és

12 rendbeli, a Btk. 276.§-ába ütköző folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége, mint felbújtó

miatt halmazati büntetésül 6 év börtönbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte.

a II. r. vádlottat

a Btk. 318.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) és c) pontjára figyelemmel a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett csalás büntette, részben mint társtettes miatt 2 év 8 hónapi börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte.

a III. r. vádlottat

1 rendbeli, a Btk. 318.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) és c) pontjára figyelemmel a (7) bekezdés b) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett csalás büntette, mint bűnsegéd;

1 rendbeli, a Btk. 274.§ (1) bekezdés b) pontjába ütköző folytatólagosan elkövetett közokirat-hamisítás büntette; és

7 rendbeli, a Btk. 276.§-ába ütköző folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége

miatt halmazati büntetésül 4 év börtönbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Mindhárom vádlott vonatkozásában rendelkezett az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött idő beszámításáról; kötelezte őket a polgári jogi igény - és ezzel összefüggésben az illeték - megfizetésére, előbbi biztosítására a lefoglalt, és az I. r, valamint a III. r. vádlottaknak kiadni rendelt összegeket visszatartotta; a bankszámlán kezelt összeg és kamataira elrendelt zár alá vételt ugyanezen célból fenntartotta.

A Fővárosi Bíróság ítélete rendelkezést tartalmaz még a bűnjelek, a bűnügyi költség viselése tárgyában; végül érdekelt 1., érdekelt 2., érdekelt 3. érdekeltnek a lefoglalt összeg részükre történő kiadása iránti igényének elutasításáról.

Az elsőfokú bíróság ítélete a IV. r, az V. r, a VI. r, a VII. r, a VIII. r, a IX. r, a X. r. és a XII. r. vádlott vonatkozásában fellebbezés hiányában; míg a XI. r. tekintetében a másodfokú eljárásban a fellebbezés visszavonása folytán jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Bíróság ítélete ellen az ügyész az I. r, a II. r. és a III. r. vádlott terhére súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása végett fellebbezett. Ezt a vádhatósági álláspont szerint az I. r. és a III. r. vádlott vonatkozásában a halmazat, a többszörös minősülés és az okozott kár összege indokolja; III. r. vádlott tekintetében nincs ok az enyhítő szakasz alkalmazásának. A II. r. vádlott esetében pedig a kezdeményező szerep súlyosít.

Fellebbezéssel élt az elsőfokú ítélet ellen - annak konkrét okát pontosabban meg nem jelölve - az I. r. és a II. r. vádlott és védője; valamint kiadás iránti igényének elutasítása miatt érdekelt 1. és érdekelt 2. is.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.591/2005/5-I. számú átiratában a súlyosítást célzó ügyészi fellebbezést fenntartotta.

Csupán a személyi körülmények tekintetében indítványozta a tényállás iratok tartalma alapján való kiegészítését, egyebekben azt irányadónak tekintette.

Az írárt szerint az elsőfokú bíróság az ügyfelterítési kötelezettségének eleget téve az igen nagyszámú bűncselekményt elbíráló, terjedelmes ügyben nagyon körültekintő és alapos bizonyítási eljárást folytatott le, az általa feltárt és az eljárás során felmerült ellentmondásokat ütköztette, azokat precízen, összefoglalóan és áttekinthetően értékelte; indoklási kötelezettségének pedig maradéktalanul és példaszzerűen eleget tett.

A helyesen számbavett bűnösségi körülmények azonban nem a súlyuknak megfelelően kerültek értékelésre: I. és II. r. vádlottak cselekménye kiemelkedően veszélyes a társadalomra és alkalmas volt a vázhatóságokba vetett bizalom megingatására is.

Összességében mindhárom érintett vádlott büntetésének súlyosítását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség jelenlévő képviselője az írártban foglaltakat maradéktalanul fenntartotta.

Utalt arra, hogy a magánfél 1. csupán technikai jellegű ellenőrzés folyt, ezt használták ki a vádlottak, akiknek cselekménye alkalmas volt a vázhatóságba vetett közbizalom csorbítására. Helyesen alapozott az elsőfokú bíróság az érintett vádlottak tagadásával szemben a jogellenes folyamatot és az abban résztvevők cselekvőségét feltáró a IV. r. vádlott terhelő vallomására; bizonyítékértékelő tevékenysége pedig példaértékű.

A belső arányosság követelményére is figyelemmel indítványozta az I. r, a II. r. és a III. r. vádlottak büntetésének súlyosítását.

Az I. r. vádlott védője a másodfokú bíróság nyilvános ülésén elsősorban az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság olyan súlyos eljárási szabálysértést vétett az okiratoknak a Be. 301.§ szerinti tárgyalás anyagává tétele kapcsán, amely a felülbírálat során nem orvosolható.

Másodlagosan utalt arra, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tényeket nem lehetett volna védenre terhére értékelni. Ilyennek mondta, hogy nincs kellően igazolva: a megszerzett pénz döntő része végül is I. r. vádlotthoz került.

E körben általánosan is vitatta a IV. r. vádlott terhelő vallomásának elfogadhatóságát, de kiemelten utalt a semmilyen más bizonyítékkal alá nem támasztott, minden esetben 10 %-ban meghatározott részesedés aggályosságára. Álláspontja szerint a cellainformációk nem igazolják a vádlotti bűnösséget; egyébként is természetes, hogy a kollégák munkaidőben egymással beszéljenek. Az elkövetési idők között olyan dátum is szerepel, amikor az I. r. vádlott igazoltan szabadságon volt; a munkahelyre való bemenetelre többféle lehetőség is fennállt; végül pedig a képernyőkímélő sem kapcsolt ki a használat során, az visszahívható volt. Összefoglalóan tehát ezek a bizonyítékok megkérdőjelezik, hogy a kérdéses utalásokat I. r. vádlott - és csak kizárólagosan ő - végezhetette.

Bűnösség megállapítása esetén a belső arányosság helyreállítása érdekében védenre büntetésének enyhítését indítványozta.

A II. r. vádlott védője a fellebbezését fenntartva elsősorban védence felmentését, másodlagosan a büntetés enyhítését és végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását indítványozta.

Előadása szerint a zenész szakképzettségű a II. r. vádlott a munkája ellátásához megfelelő végzettséggel, ismeretekkel nem rendelkezett, többször kért is főnökeitől segítséget. A számlavezető parancsnokságon a rendszer szabálytalanságok között működött; ellenőrizni, a folyamatokat átlátni nem lehetett. Azt az ügyészi álláspontot, hogy a vádlottak mindezt kihasználva jogosulatlan utalásokat végeztek, a bizonyítékok nem igazolják.

Kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és II. r. vádlott felmentését.

A III. r. vádlott védője a felülmérlegelés tilalmára tekintettel a tényállást nem vitatta; a hatéves időmúlásra hivatkozással a büntetés méltányos enyhítését kérte.

A Fellebbviteli Főügyészség képviselője viszonyválaszában utalt arra, hogy az elsőfokú bíróságtól beszerzett információ szerint az okiratok tárgyalás anyagává tétele a törvénynek megfelelően történt.

A magánfél 1. képviselője - mint magánfél - az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta a polgári jogi igény vonatkozásában.

Az utolsó szó jogán az I. r. vádlott nem nyilatkozott, míg a II. r. vádlott a felmentését kérte.

Az ellentétes irányú fellebbezések nem alaposak.

A bejelentett fellebbezésekre tekintettel az ítélőtábla a Fővárosi Bíróság ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdése alapján, a Be. 349. § (1) bekezdése szerinti terjedelemben bírálta felül.

Előjáróban - az I. r. vádlott védőjének érvelésére figyelemmel - rögzítendő, hogy a másodfokú bíróság hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási szabálysértést nem észlelt; az elsőfokú bíróság a vonatkozó törvényi előírásokat - ide értve az iratok Be. 301. §-a szerinti tárgyalás anyagává tételét is - maradéktalanul megtartotta.

A szerteágazó, nagy terjedelmű, sok vádlottas és többcselekményes ügyben valamennyi érdemleges bizonyítékot feltárt, azokat önmagukban és egymással összevetve értékelte, mérlegelési tevékenységéről mindenre kiterjedően - ugyanakkor összefogottan - számot adott.

Összefoglalóan ezért elmondható, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás megalapozott és alapul szolgált a felülbírálat során a másodfokú eljárásban.

Az némi kiegészítésre, pontosításra mégis szorul a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja szerint az iratok tartalma alapján az alábbiakban.

A vádlottak személyi körülményeit illetően az alábbiak rögzíthetők.

A II. r. vádlott elvált, gyermekei után 24.000-24.000,- forint tartásdíjat fizet. Magas vérnyomás és érrendszeri betegségekben szenved. A magánfél 1. főszemlésként havi 120.000,- forint jövedelemben részesül. A II. r. vádlott zeneművészeti szakközépiskolát végzett 1984 óta vám- és pénzügyőrként dolgozik, a vádbeli csoport vezetését helyesen 2003. év április hó 1. napjától végezte pénzügyőr főtörzsszázlós-ként. Középfokú pénzügyőri tanfolyamot végzett, az állandó lakóhelyeként szereplő ingatlan fele részének a tulajdonosa 7 millió forint értékben (a nyomozati iratok 8855. oldalán lévő fegyelmi jegyzőkönyv és a bírósági iratok 8. és 94. sorszámú előkészítő iratainak adatai alapján).

A III. r. vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2008. év június hó 2. napján kelt és 2008. év június hó 5. napján jogerős 210.B.VIII.2341/2003/154. számú ítéletével a 2000. év december és 2001. év október hó 4. napja között elkövetett lőfegyverrel visszaélés bűntette miatt 1 év végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

A történeti tényállás tekintetében az elsőfokú ítélet az alábbi kiegészítésekre, pontosításokra szorul:

Az 1. tényállási pontban szereplő bank 1. számlaszáma helyesbítve (nyomozati iratok 3685, 3699. oldala).

A 2. tényállási pontban a 2003. év április hó 16. napi átutalás helyes összege 400.000,- forint (nyomozati iratok 3877. oldala); az e tényállásban érintett összesített kárösszeg helyes.

Az 5. tényállási pontban az elsőfokú ítélet 14. oldalának első bekezdésében az összeg - amint azt a tényállási pont végén az elsőfokú ítélet helyesen jelzi is - 13.548.408,- forint (nyomozati iratok 4429. oldala).

A 13. tényállási pontban a III. r. vádlott által a bank 2. fiókjában megnyitott számla száma helyesbítve (nyomozati iratok 5179, 5220. oldala).

A 21. tényállási pontban a IV. r. vádlott az I. r. vádlottnak a szokásos módon - a 10% megtartása mellett - a felvett összeget átadta.

A 32. tényállási pontban a sértettnek okozott kár helyes összegzéssel 1.461.934,- forint (a nyomozati iratok 7263. és 7285. oldala).

Az egyebekben az elsőfokú ítéletben helyesen feltüntetett elkövetési értékek összegzése alapján az I. r. vádlottat összesen 149.273.097,- forint terheli, melyből - a tényállás 29. és 30. pontja szerint - 15.463.835,- forint a kísérl.

Egyébiránt az I. r. vádlott a tényállás 18. pontjában és a tényállás 31. pontjában a 2003. december 02-i 1.760.000,- forint kivételével valamennyi cselekményben érintett.

A II. r. vádlott terhére a 17., 18., 19., 24., 31. és 32. tényállási pontokban írtak szerint helyesen 12.862.867,- forint róható.

A fellebbezéssel még érintett a III. r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú ítéletben írt elkövetési összeg helytálló.

A fentiekkel együtt a felülbírálat tárgyát képező ítéleti tényállás már mindenben helyes, teljes.

Az elsőfokú bíróság a sokkötetnyi nyomozati irat és a folytatólagos tárgyalás nagyszámú bizonyítékát igen alaposan és elemzően értékelte. A logika szabályainak megfelelően foglalt állást a vádlottak cselekvőségét, kapcsolati rendszerét tekintve. Amint ítéletének 41. oldalától kezdődően megállapítja: nem vitásan jogosulatlan és hamis utalások történtek; azok sem összegszerűségben, sem jogalap tekintetében nem voltak köthetők a megjelölt ügyfelekhez és folyószámláikhoz, annál inkább a vádlott-társi kapcsolatoknak volt jelentősége, melyeket egyes beismeréseken túl a híváslisták is igazoltak.

Egyes vádlottak egymást nem ismerték, ismerhették; ugyanazon részecselekményben való érintettségüket csak I. és II. rendű vádlott személye kapcsolja egybe; így utóbbiak tagadásának elvetése maradéktalanul helyes.

Az egyes személyek közötti kapcsolatrendszerre vonatkozó vádlotti előadás tarthatatlanságát ugyancsak jól példázza, hogy a vámügyintéző, az I. r. vádlottat ismerő tanú 1. volt, e minőségében a személye a III. r. vádlotthoz köthető; egyes cégiratok lefoglalására az I. r. vádlott gépkocsijából került sor (nyomozati iratok 9359. oldala).

Összességében elmondható, hogy a történések tekintetében ésszerű magyarázat csak az elsőfokú bíróság által irathúen rögzítettek szerint adható.

Az ilyen módon törvényesen megállapított, ebből következően irányadó tényállásból az egyes vádlottak bűnösségére vont következtetés okszerű és a cselekmények minősítése is döntően helyes.

Ez utóbbi kapcsán a másodfokú bíróság az alábbiakra volt figyelemmel:

A töretlen bírói gyakorlat szerint (BH.1993.72., BH.1994.648.II.) a cselekmények egységes megítélés alá esnek, így a „részbeni” társtettesi minőségre utalást a csalási cselekmények tekintetében a másodfokú bíróság az I. r. és a II. r. vádlottak vonatkozásában mellőzte.

E vádlottak a 19., 24., valamint a 31/a. - azaz a 2003. november 14-i 1.714.249,- forint utalása - tekintetében társtettesek.

A nyomozati iratok 12.467. oldalán elfekvő nyomozást megszüntető határozat szerint - amint erre a vádirat a 45. oldalának 3. bekezdésében utal is - I. r. vádlottnak a tényállás 5-11. tényállási pontjaiban írt magánokirat-hamisítás vétségeként értékelhető cselekményeit vád tárgyává nem tette. Ugyanebben a megszüntető határozatban a 19. tényállási pontban jelzett 027727614 számú TAJ kártyával kapcsolatos magatartást sem rótta a vádhatóság az I. r. vádlott terhére.

Mindezek előrebocsátása után megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott terhére a tényállás 2., 5., 6., 8., 12., 13., 14., 15., 16. pontjaiban jelzett tevékenységeket értékelte a Btk. 274.§ (1) bekezdés b) pontjába ütköző cselekményként (a hamis társ vámszervektől érkezett okiratok felhasználása). E cselekmények száma azonban a fentiekből következően helyesen 9 rb. a szükséges változtatást a másodfokú bíróság megtette.

Az I. r. vádlott terhére az elsőfokú bíróság a IV. r. vádlott által hamis adatokkal megnyitott pénzügyi számlákra vonatkozó cselekményt értékelte magánokirat-hamisítás vétségeként. Ezek a tényállás 19-30. pontjába feltüntetett számlák.

Az irányadó tényállás szerint a IV. r. vádlott a 19-28. tényállási pontokban érintett számlákat megnyitotta, majd utóbb azokról pénzt is vett fel, e 10 rb. cselekmény így valóban folytatólagosan elkövettként minősül. A 29. és a 30. tényállási pontban írt két számlát a IV. r. vádlott csupán megnyitotta, azokról pénzt felvenni utóbb, elfogása miatt már nem tudott, e két cselekmény így nem folytatólagosan megvalósított. az I. r. vádlottnak a IV. r. vádlott tettesi cselekményeihez kapcsolódó részesi magatartását ezért ekként kellett minősíteni.

A III. r. vádlott magánokirat-hamisítás vétségeként értékelt cselekményei helyesen 8 rb. arra figyelemmel, hogy a 11. tényállási pontban 2003. május 07-én két számla került megnyitásra: egyrészt az bank 3-ban, másrészt pedig a bank 4-ben az elsőfokú ítéletben irathűen jelzettek szerint.

Figyelemmel arra, hogy e két számla megnyitásán túl azokkal kapcsolatba további elkövetői magatartást a III. r. vádlott nem fejtett ki az irányadó tényállás szerint e két cselekmény ugyancsak nem folytatólagosan elkövetett.

Egyebekben a minősítés helytálló.

A büntetés kiszabása kapcsán az I. r. és a II. r. vádlottak vonatkozásában helyesen a társtettesi elkövetés értékelendő a 19., 24. és 31/a. tényállási pontokra visszavezethetően súlyosító körülményként; ugyanakkor e vádlottak javára szól, hogy a cselekmények döntő részét nem társtettesként, hanem önálló tettesként, illetőleg részesként (17. tényállási pont a vagyon elleni cselekmény kapcsán, ezen túlmenően pedig a közbizalom elleni bűncselekmények jelentős részénél) valósították meg.

Az I. r. vádlott javára szól, hogy a 29. és a 30. tényállási pontban írt cselekmények kísérleti szakban rekedtek.

A III. r. vádlott terhére értékelendő az elsőfokú ítéletben írtakon túl az, hogy jelen cselekményeit az ellene már folyamatban lévő másik - a személyi körben hivatkozott - büntetőeljárás hatálya alatt követte el.

Az elsőfokú ítélet 55. oldalának 2. bekezdésében a bűnsegédi elkövetői minőség helyesen nem a II. r., hanem a III. r. vádlottra vonatkozik és a vagyoni elleni bűncselekményt érinti.

Végezetül súlyosító körülmény az érintett vádlottak esetében az egyes cselekmények folytatólagosan történő elkövetése. Ezzel szemben tovább enyhít az elsőfokú ítélet kihirdetése óta bekövetkezett újabb időmúlás.

Mindezeket összevetve a másodfokú bíróság sem a büntetések súlyosítására, sem azok enyhítésére okot nem látott az érintett vádlottak esetében.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor érdemben rendelkezett a magánfél által előterjesztett polgári jogi igényről.

A fent írtak szerint az I. r. vádlott cselekményeivel összesen 149.273.097,- forint kárt okozott, mely azonban 15.463.835,- forint erejéig kísérleti szakban rekedt.

Ily módon az I. r. vádlottat helyesen 133.809.262,- forint megfizetésére kell kötelezni.

A II. r. vádlott az I. r. vádlottal közösen a 17., 19., 24., és 31/a. pontokban írt rész-cselekményeket valósította meg, így az I. r. vádlottal egyetemlegesen őt 6.336.129,- forint terheli.

A 18. és a 31/b. tényállási pontokban írt rész-cselekményeket a II. r. vádlott egyedül valósította meg, így ez utóbbiak által előállt 6.526.738,- forint kár megfizetésére egyedül köteles.

A fentieknek kihatása van az illetékel kapcsolatos elsőbírói rendelkezésre is: a II. r. vádlottat 771.774,- forint illeték terheli társaival egyetemlegesen.

Döntően helyesen rendelkezett az elsőfokú bíróság a vádlottaktól a házkutatások során lefoglalt összegek tekintetében; kivételt képez ez alól az érdekelt 1. által vitatott 900.000.-Ft.

A nyomozati iratok 21. kötetében a 8413. oldaltól található az I. r. vádlott által lakott lakásban tartott házkutatás iratanyaga. Eszerint az I. r. vádlott önként átadott az ágyneműtartóból 22.860.000,- forintot. A lakás másik helyiségéből a belső szobából került elő további 3.085.000,- forint. Ezen összegek kapcsán az elsőfokú bíróság indokolása meggyőző; helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy ezen két összeg törvényes származása, az I. r. vádlottól eltérő személy tulajdoni helyzete nem igazolt, így az a magánfél kielégítésének tárgya lehet.

Nem mondható ez el a nappaliban lefoglalt 900.000,- forint tekintetében.

Az eljárás kezdetétől valamennyi érintett úgy nyilatkozott, hogy ez az összeg nem képezte az I. r. vádlott tulajdonát. A pénzösszeg mellett olyan iratok voltak, amelyek azt igazolják, hogy a befektetési jegyek érdekelt 1. nevére szóltak, azokat tanú 1. értékesítette olyan összegben, amely megfelel az utóbb készpénzben lefoglaltnak. Így pusztán arra figyelemmel, hogy az I. r. vádlott a nyomozati iratok 8439. oldalán úgy nyilatkozott, hogy ez a pénz az édesanyja tulajdonát képezte, nem elégséges annak megcáfolására, hogy a 900.000,- forint nem az I. r. vádlott tulajdona.

Ezért a másodfokú bíróság ennyiben megváltoztatta az elsőfokú bíróság döntését és a kérdéses összeget az I. r. vádlott testvérének érdekelt 1-nek rendelte kiadni.

Az elsőfokú bíróság döntően helyesen és hiánytalanul rendelkezett a bűnjelek tárgyában.

A Btk. 77.§ (1) bekezdés d) pontja alapján el kell kobozni azt a dolgot, amelyre a bűncselekményt elkövették. Ilyen a az I. r. vádlott és a IV. r. vádlottak által a bűncselekmény elkövetéséhez használt személyi igazolvány, ezért annak lefoglalása megszüntetését mellőzve a másodfokú bíróság az elkobzásáról rendelkezett.

Elmulasztott rendelkezni az elsőfokú bíróság a bűnjeljegyzék 48-51. sorszámú - hamis - banki iratokról. A másodfokú bíróság pótolva a rendelkezést akként döntött, hogy ezeket is az ügy iratai között kell a továbbiakban is kezelni.

Az elsőfokú bíróság ítélete tartalmaz ugyan rendelkezést a bűnügyi költség viselése kapcsán, és bár annak indokát nem adja, de a kötelezés számszerűségéből kikövetkeztethetően az I., II., III. és IV. r. vádlottat egyetemlegesen terhelő bűnügyi költséget egymás közt egyenlő arányban megosztotta. Nincs azonban ítéleti rendelkezés a II. r. vádlottat érintően - és ennek elmaradását nem is indokolta a Fővárosi Bíróság - noha e vádlott esetében is elmondható, hogy az ügy előrevitelét szolgáló, a történéseket tisztázó bizonyítási cselekmények (szakértői díjak, tanúk kihallgatásával összefüggésben felmerült útiköltség-összegek) az ő vonatkozásában is indokoltak, szükségesek voltak.

A másodfokú bíróság pótolta az elsőbírói rendelkezést és a II. r. vádlottat is 185.426,- forint elsőfokú eljárási költség megfizetésére kötelezte.

Az ítélőtábla a fenti indokok alapján a fellebbezésekkel érintett személyi és tárgyi körben az elsőfokú ítéletet a Be. 372.§ (1) bekezdése szerint részben megváltoztatta, míg egyebekben azt a Be. 371.§ (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

Budapest, 2009. év április hó 24. napján

Dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

Dr. Székely Ákos sk.
előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság 9.B.515/2005/99. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.252/2008/13. számú ítéletében írt változtatással az I. r, a II. r. és a III. r. vádlottak vonatkozásában, valamint érdekelt 1. és érdekelt 2. tekintetében 2009. év április hó 24. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2009. év április hó 24. napján

Dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Horváth Judit
tisztviselő